

Sygnatura akt VI Ka 642/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 listopada 2019** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Dariusza Kowalczyka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2019 r.

sprawy **T. P.** ur. (...) w Z.

syna P. i U.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 8 maja 2019 r. sygnatura akt II K 397/19

na mocy art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt. 5 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze;
2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla punkt 4;
3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 642/19

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 12 listopada 2019r.

T. P. został oskarżony o to, że w dniu 4 stycznia 2019 r. w Z., znajdując się na drodze publicznej, kierował pojazdem marki B. o wyróżniku (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. wynik I badania: 1,10 mg/l, wynik II badania: 1,08 mg/l, pomimo wcześniejszego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu, a nadto prowadził pojazd, pomimo wydanej decyzji numer (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, wydanej przez Prezydenta Miasta Z., tj. o czyn z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2019r., sygn. akt II K 397/19, Sąd Rejonowy w Zabrzu uznał oskarżonego T. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy wolności.

Nadto na mocy art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na mocy art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa stosowne koszty sądowe.

Apelację w niniejszej sprawie wywiódł Prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w zakresie orzeczenia o karze, oraz oskarżony T. P. co do całości wyroku, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od orzeczenia wobec niego dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się o tyle zasadna, że w następstwie jej wywiedzenia należało uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Natomiast apelacja oskarżonego T. P. nie zasługuje na uwzględnienie, o czym przekonuje zakres przeprowadzonego przez Sąd orzekający postępowania dowodowego, zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocena dowodów, a to – zeznań świadka A. W. (k. 5-7), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 3), świadectwa wzorcowania (k. 4), danych o karalności (k. 16-17), decyzji Prezydenta Miasta Z. o cofnięciu uprawnień (k. 26) i odpisów wyroków (k. 34 i 43-45) oraz wyjaśnień oskarżonego (k. 12-13 i 30-31), prowadząca do dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Z drugiej zaś strony apelujący nie wykazał w sposób rzeczowy i przekonujący argumentów przemawiających za błędnością ocen Sądu meriti, szczególnie wykroczeniem poza zasady wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, który został już wyżej opisany, legła u podstaw uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, sankcjonującego odpowiedzialność za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, a także odpowiedzialność za prowadzenie pojazdu mechanicznego mimo decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W toku postępowania przygotowawczego przesłuchany w charakterze podejrzanego T. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zbieżne z ustalonym stanem faktycznym. Przed Sądem T. P. również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku dochodzenia, a mianowicie dał wiarę temu, że krytycznego dnia T. P. został zatrzymany przez Policję oraz że kierował samochodem po spożyciu piwa, albowiem w tej części jego wyjaśnienia korelują z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami przesłuchanego w charakterze świadka funkcjonariusza Policji, którego zeznania dla Sądu są jasne i logiczne i tym samym zostały uznane za wiarygodny dowód obciążający oskarżonego. Nadto zdaniem Sądu w sposób prawidłowy i przez osobę posiadającą stosowne uprawnienia został sporządzony protokół z badań na zawartość alkoholu przy użyciu urządzenia elektronicznego. Natomiast stanowisko oskarżonego zawarte w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie, stanowi zdaniem Sądu obroną przez T. P. linię obrony zmierzającą do pomniejszenia odpowiedzialności karnej.

Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd I instancji oceny przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów, ani też do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu rozpoznawczym. Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśnienia te uznano za wiarygodne gdyż są one logiczne i zgodne z pozostałym, wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Również część

sprawozdawcza kwestionowanego wyroku w pełni odpowiada wymogom formalnym zakreślonym przez obowiązujące przepisy, co umożliwia kontrolę odwoławczą.

Co się zaś tyczy twierdzeń apelującego T. P. dotyczących zatarcia skazania, po analizie karty karnej oskarżonego, należy zwrócić uwagę, iż przepis art. 76 kk w zw. z art. 108 kk ustanawia zasadę jednoczesności zatarcia wszystkich skazań, która wchodzi w grę, w przypadku gdy sprawcę skazano za dwa przestępstwa niepozostające w zbiegu lub ich większą liczbę (chodzi o rzeczywisty, a nie pomijalny zbieg przestępstw), jak również w sytuacji gdy sprawca w trakcie biegu okresu koniecznego do zatarcia skazania ponownie popełnia przestępstwo. Bieg okresów określonych w art. 107 kk, decydujących o zatarciu skazania z mocy prawa lub uprawniających do zatarcia skazania w drodze orzeczenia sądu, nie może być liczony odrębnie dla poszczególnych wyroków, dotyczących sprawcy skazanego za dwa lub więcej przestępstw niepozostających w zbiegu. Bieg tych okresów rozpoczyna się w takiej sytuacji od daty wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary orzeczonej ostatnim, dotyczącym sprawcy wyrokiem, a zatarcie skazania może nastąpić wyłącznie w odniesieniu do wszystkich wyroków dotyczących konkretnego sprawcy” (postanowienie SN z 23.03.2010 r., III KK 339/09, LEX nr 577208). W realiach niniejszej sprawy trzeba zatem zważyć, iż względem oskarżonego nie doszło do zatarcia skazania wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011r., sygn. akt VII K 1043/11, na co skarżący się powoływał, albowiem oskarżony w tej sprawie korzystał z dobrodziejstw odroczenia wykonania kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, a obecnie korzysta z warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, udzielonego na podstawie przepisu art. 152 kkw, albowiem postanowieniem z 17 grudnia 2014r. zawieszono względem niego wykonanie kary na okres próby 5 lat, który zatem nadal obowiązuje. Skazanie to zatem, jak i kolejne widniejące w karcie karnej, nie uległo zatarciu.

Kierując się wskazanymi w niniejszym uzasadnieniu powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zatem utrzymał w mocy w części dotyczącej winy i sprawstwa oskarżonego; nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, kwalifikacji prawnej, ani - co za tym idzie - rozstrzygnięcia o winie oskarżonego.

W zakresie natomiast uzasadnienia rozstrzygnięcia uchylającego wyrok w części dot. orzeczenia o karze – Sąd odwoławczy odsyła do drugiej części dokumentu sprawozdawczego.

Sygn. akt VI Ka 642/19

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 12 listopada 2019r.

(z urzędu - w części uchylającej zaskarżony wyrok)

T. P. został oskarżony o to, że w dniu 04 stycznia 2019 roku w Z., znajdując się na drodze publicznej, kierował pojazdem marki B. o wyróżniku (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. wynik I badania: 1,10 mg/l, wynik II badania: 1,08 mg/l, pomimo wcześniejszego prawomocnego skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu, a nadto prowadził pojazd, pomimo wydanej decyzji numer (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, wydanej przez Prezydenta Miasta Z., tj. o czyn z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2019r., sygn. akt II K 397/19, Sąd Rejonowy w Zabrze uznał oskarżonego T. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 8 miesięcy wolności.

Nadto na mocy art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na mocy art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa stosowne koszty sądowe.

Apelację w niniejszej sprawie wywiódł Prokurator, zaskarżył powyższy wyrok w zakresie orzeczenia o karze, tj. w zakresie jego punktu 1, na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu orzeczenie kary nieznaną ustawie, tj. kary 8 miesięcy wolności, podczas gdy kodeks karny nie przewiduje takiej kary.

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się o tyle zasadna, że w następstwie jej wywiedzenia należało uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Ma w pełni rację skarżący Prokurator, nie kwestionując ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, tak w zakresie winy oskarżonego, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, iż w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy wolności, a więc karę nieznaną ustawie. Kary takiej nie przewiduje katalog kar ujęty w art. 32 kk. Jest oczywistym po zapoznaniu się z treścią uzasadnienia Sądu orzekającego, iż intencją Sądu było wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, to jednak wynika to jedynie z treści tego dokumentu sprawozdawczego, nie zaś z sentencji orzeczenia. W sprawie niniejszej zaistniała zatem bezwzględna przyczyna odwoławcza wyrażona w art. 439 § 1 pkt 5 kpk, skutkująca koniecznością uchylenia wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze (art. 447 § 2 kpk) i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu.

Z uwagi na powyższe, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy będzie miał na uwadze fakt, iż w sprawie niniejszej zaistniała tzw. częściowa prawomocność wyroku (horyzontalna), stwierdzająca odpowiedzialność karną oskarżonego, stąd Sąd będzie musiał się tylko wypowiedzieć odnośnie kary i środków karnych już za przypisane oskarżonemu przestępstwo.